

D ů v o d y: — — —¹⁾

Nss neshledal, že by výpovědí z hospodaření na těchto nemovitostech porušen byl nějaký zákonný nárok st-lův.

Nss vyslovil sice v nálezu Boh. 2025 adm., že vlastník má za splnění určitých předpokladů nárok na to, aby mu ponechány byly nemovitosti tvořící zvláštní přírodní neb historické památky, třeba by ponecháním jich překročena byla mez, kterou stanoví § 11 v příčině výměry půdy, již ponechati jest vlastníku zabraného majetku, avšak na určitý způsob zabezpečení ochrany těchto přírodních krás a památek vlastník těchto objektů nároku nemá.

Zejména nemá nárok na to, aby státní pozemkový úřad ponechal mu ještě další nemovitosti, z jichž výtěžku by památky jemu ponechané byly udržovány.

Nemohl tedy v tom směru nějaký nárok st-lův býti porušen a slušelo proto stížnosti zamítnouti jako bezdůvodné.

č. 2581.

O b e c n í ú ř e d n í c i: Jak jest postupovati při stanovení drahotních přídavků podle zák. č. 312/1920 obecnímu tajemníku obce nemající 3000 obyvatel.

(Nález ze dne 28. června 1923 č. 11.849).

P r e j u d i k a t ů r a: Boh. 2249 adm.

V ě c: Rudolf P. v T. proti zemskému správnímu výboru v Praze o nouzovou výpomoc.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: — — —

Stížnost tuto neshledal nss důvodnou.

Námítka stížnosti, že podmínkou pro vyměření drahotního přídavku ve výši přídavku rovnocenného úředníka státního podle zákona z 15. dubna 1920 č. 312 Sb. je pouze, aby příjem obecního úředníka nedosahoval příjmu tohoto úředníka a že v citovaném zákoně nikde není vysloveno, že by úředník samosprávný nesměl míti většího příjmu než rovnocenný úředník státní, je ve zjevném odporu s ustanovením § 1 cit. zákona.

Předpis tohoto § přiznává sice obecním úředníkům drahotní a nákupní přídavky zásadně ve stejné výši jako náležejí státním úředníkům, jejichž nárok co do výše přídavků podle čl. IX. § 1 A 1 a B zákona ze 7. října 1919 č. 541 Sb. jest směrodatnou výše skutečného ročního služného.

Omezuje však zjevně tento nárok obecních úředníků na mimořádné přídavky v uvedeném rozsahu zásadně přiznaný co do číselné výše v ten způsob, že mají na ně nárok jen potud a do té výše, aby celkový jejich příjem nepřesahoval obdobný celkový příjem státních úředníků rovnocenné kategorie a stejné doby služební.

¹⁾ Odůvodnění pohybuje se v mezích prejudikatury.

Nutno se tudíž zabývatí otázkou, k jaké kategorii státních úředníků podle § 1 zákona z 15. dubna 1920 č. 312 Sb. měl žal. úřad přihlížeti, zjišťuje výši st-li příslušející výpomoci.

V této věci vyslovil již nss ve svém nálezu Boh. 2249 adm. právní náhled, že cit. zákon může míti na mysli pouze skupiny úřednické po rozumu § 52 služ. pragm. a ježto státní úředníci jsou zařaděni do těchto skupin podle objektivní kvalifikace služebního místa, jež zaujímají, a nikoli podle subjektivních momentů, že možno přihlížeti při srovnávání po smyslu § 1 cit. zákona na straně samosprávného úředníka nikoli k jeho subjektivní kvalifikaci, nýbrž k objektivním momentům, charakterisujícím služební místo, které jest mu v obecní službě propůjčeno, tedy k tomu, do které skupiny úřednické § 52 služ. pragm. by náleželo služební místo oním úředníkem samosprávným zaujímané.

Na tomto právním názoru setrvává nss i dnes a odkazuje podle § 44 j. ř. ohledně bližšího odůvodnění k citovanému nálezu.

V daném případě zastává st-l v T. funkci konceptního úředníka. Že by obec byla při obsazování st-lem zaujímaného místa požadovala na žadatelích určité předběžné vzdělání, zejména vysokoškolské vzdělání právnické, ze spisů vidno není a stížnost to také netvrdí. Rozhoduje tedy s hlediska svrchu vytčeného právního názoru po té stránce, se kterou kategorií státních úředníků st-le jest třeba srovnati, jediné jakost a stupeň předběžného vzdělání, které jest pro zmíněné místo všeobecně předepsáno zákonem. Po této stránce ustanovuje pak zákon z 23. července 1919 č. 443 Sb., v § 3, odst. 1. že při obcích majících podle posledního sčítání přes 3000 obyvatel, úředníkem pro obor služby konceptní může býti ustanoven jen ten, kdo vykonal studia právnická a státovědecká a podrobil se s prospěchem všem theoretickým státním zkouškám nebo dosáhl hodnosti doktora práv na některé tuzemské universitě.

Tohoto školského vzdělání vyžadovalo by st-lem zaujímané místo normálně jen tehdy, kdyby obec T. čítala dle posledního sčítání přes 3.000 obyvatelů a jen v tom případě slušelo by, hledíc k § 1 zákona z 15. dubna 1920 č. 312, srovnávati st-le, jak se toho domáhá stížnost, se skupinou A § 52 služ. pragm. státních úředníků, kterážto skupina požaduje uvedeného předběžného vzdělání.

Stížnost však sama uvádí, že obec T. vzhledem k výsledkům sčítání lidu nebyla povinna zříditi si úředníka práv znalého podle § 3 zákona z 23. července 1919 č. 443 Sb. a nemá tudíž dle tohoto tvrzení přes 3.000 obyvatel, což vysvítá i z odvodního spisu užší správní komise sjednocené obce pražské.

Pro konceptní místa při obcích nemajících 3.000 obyvatel nevyžaduje však zákon z 23. července 1919 č. 443 Sb. v u b e c ž á d n é h o u r č í t é h o v z d ě l á n í.

Srovnával-li tudíž žal. úřad, řídě se předpisem § 1 zákona z 15. dubna 1920 č. 312 Sb. st-le se státním úředníkem kategorie C § 52 služ. pragm. o stejné době služební, nepřičí se jeho postup vzhledem k tomu, co bylo uvedeno, zákonu a jsou také námitky k tomu se odnášející bezpodstatny.

Slušelo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.